

Ratolest'

ČÍSLO 1

ROČNÍK XIV.

JÚN 2022

20 ROKOV
OD POŽEHNANIA
FARSKÉHO KOSTOLA
V NOVOM SMOKOVCI

MILÍ ČITATELIA RATOLESTI!

Počas leta si vo farnosti pripomenieme dvadsiate výročie posviacky kostola v Novom Smokovci. Vybudovať nový farský chrám bolo snom spišského biskupa Jána Vojtášáka, žiaľ, počas jeho života neuskutočiteľným. V testamente odkázal svojmu nástupcovi, aby po jeho smrti realizoval výstavbu nového tatranského kostola a fary. Muselo uplynúť niekoľko ďalších desaťročí. O tom, čo predchádzalo samotnej výstavbe kostola, ako prebiehali práce, či ako to celé napokon dopadlo, sa dočítate v spomienkach Štefana Mordela, ktorý bol vtedajším tatranským farárom a dnes pôsobí na Orave.

Kolega Peťo oslovil pánon kaplánov, pre ktorých bola naša farnosť počas uplynulých dvadsať rokov dočasným pôsobiskom. Podarilo sa mu zozbierať za priehrdie ich spomienok, myšlienok či želaní. Aj o tom sa dozvieme v najnovšom vydaní Ratolesti.

Nesmie chýbať tradičný sumár diania, prehľad o aktivitách detského tímu, ani obľúbené humorné okienko s vtípmi na pobavenie :)

Ak dovolíte, drahí čitatelia, podelím sa s vami o príhodu, kedy mi do smiechu rozhodne nebolo... Staršia dcéra Mária na začiatku týchto jarných prázdnin chcela ísť lyžovať. Po výstroj sme sa vybrali autom z Vyšných Hágov na Štrbské Pleso. Vždy sa snažím jazdiť podľa predpisov a hneď po naštartovaní pomodliť aspoň modlitbu Pod tvoju ochranu a poprosiť o pomoc svätého Kristofa, patróna motoristov. Rovnako aj teraz. Cestou naspäť sme sa s vozidlom dostali do pomerne hlbokých ľadových kolají, ktoré sa vplyvom striedania odmäku a mrazu vytvorili na vozovke. Pri krajnici sa zasa vysoko týčili ľadové mantinely. V miestach, kde je možné ísť za normálnych okolností deväťdesiatkou, som išiel ani nie 40 km/h. Napriek tomu sa v sekunde auto stalo neovládateľným, „tancovalo“ po celej šírke vozovky. Bežne by mi v takejto situácii z úst vyšlo nejaké nepekne slovo. Na mieste spolujazdca som periférne vnímal vystrašenú dcéru a ja som bezradne držal volant. Iba som nahlas zvolal: „Panna Mária, pomôž nám!!!!“ V tom momente sa mi podarilo

prevziať kontrolu nad vozidlom... O niekoľko sekúnd sme míňali autá idúce oproti nám. Ak by sme neboli dostali pomoc zhora v ten správny čas, myslím, že zrážke by som nedokázal zabrániť. Vďaka Ti, Panna Mária!

Mladšia dcéra Monika má zasa veľmi rada súčasného pápeža. Snáď aj preto, lebo jej narodeninovým patrónom je František Assisý. Začiatkom tohto roka sme celá rodina prekonali covid, ale len ja a Monča sme mali pozitívne testy PCR. To nám vtedy dávalo možnosť vycestovať za hranice. Niekedy v tom období sa začalo hovoriť o ďakovnej púti do Ríma za Svätým otcom. Určite by mala radosť, keby sme išli, veď v programe je aj návšteva Assisi!

Keď sme sa voľakedy nezáväzne bavili o výlete do Večného mesta so staršou dcérou, tej sa po pamiatkach chodiť nechcelo. OK, nikoho nebudem nútiť. Len chcem byť spravodlivý. Keď zaplatím za výlet mladšej dcéry, mal by som byť férový aj voči staršej. Panna Mária, pomôž mi, prosím! Nebeská Matka ma nenechala dlho čakať. Hneď na druhý deň prišla staršia dcéra Majka s tým, že hádzanárske družstvo, za ktoré hrá, sa má zúčastniť na medzinárodnom turnaji v Prahe. Vyráta som si, že jej náklady budú takmer totožné s výletom do Ríma našej mladšej Moniky. V prípade, že nepoľaví v škole, sme jej s manželkou odsúhlasili účasť na turnaji. Vďaka Ti, Panna Mária, že si našla riešenie!

Drahí naši čitatelia, obyvatelia a návštevníci Tatier, milí mladí priatelia. Nájdime si počas prázdninových dní čas aj na Pána Boha. Ako dvaja mladí chlapci – športovci, ktorí počas Medzinárodných školských majstrovstiev v cezpoľnom behu prišli pred svojim pretekom MINIŠTROVAŤ do kostola na Štrbskom Plese. Alebo ako dve slečny – študentky, ktoré sa PREŽEHNALI predtým, ako sa pustili do jedla v reštaurácii, v ktorej pracujem. Nikto z nich sa neriadil heslom Pán Boh vysoko, rodičia ďaleko... Nezabudnime na slová Pána Ježiša: „Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojim Otcom.“

Požehnaný čas nielen pri čítaní Ratolesti vám praje

Martin Mistrík spolu s členmi redakčného tímu

SUMÁR DIANIA

» Uvoľnenie pandemických opatrení

Od konca februára sa mohli konečne slúžiť sväté omše v neobmedzenom režime. Začali sväté omše pre deti a mládež i stretnutia na fare. Obnovila sa adorácia Taizé a Nikodémova noc. Veľmi sme sa tešili, že po dvoch rokoch sme mohli opäť spolu sláviť najväčší kresťanský sviatok – Veľkú noc.

» Modlitby za mier na Ukrajine

V čase uvoľnenia covidových opatrení prišla ďalšia hrozná správa – vojna na Ukrajine. Preto každý deň po večernej svätej omši v Novom Smokovci prosíme za všetkých, ktorí sú priamymi účastníkmi a svedkami vojnového konfliktu, i za tých, ktorí museli opustiť svoje domovy, aby im Kristus prišiel na pomoc a daroval pokoj a mier. Modlíme sa pred vyloženou Sviatosťou Oltárnou svätý ruženec, ukončený záverečným eucharistickým požehnaním. Prosíme všetkých, ktorí nemôžu prísť, aby sa pripojili o 18:00 k modlitbe tam, kde sú. Cirkev na kolenách je mocnejšia, než armáda na nohách.

» Zbierka pre utečencov z Ukrajiny

Ešte žijú dobrí ľudia a sú ochotní sa podeliť. O tom sme sa presvedčili pri opakovanej zbierke pre Ukrajincov. Ďakujeme všetkým, ktorí priniesli trvanlivé potraviny, hygienické potreby, zdravotnícke veci, oblečenie i deky, spacáky a karimatky.

» Farský skialp

Po dvojročnej odmlke si priaznivci skialpu mohli opäť vyraziť na lyže spolu. Tentokrát sa vybrali v sobotu 12. marca 2022 na Sliezsky dom. Pri kríži, posvätenom svätým Jánom Pavlom II., pán farár odslúžil svätú omšu.

» Benefičný koncert

Modlitbami za mier na Ukrajine začal 5. apríla 2022 vo farskom kostole v Novom Smokovci benefičný koncert Jamesa Evansa. Aj takýmto spôsobom sme v našej farnosti podporili ľudí, ktorí museli kvôli vojne odísť zo svojich domovov. Všetkým darcom ďakujeme.

» Pôstna kvapka krvi

Po štyroch neuskutočených darovaniach krvi, na smokoveckú faru, na Kvetnú nedeľu 10. apríla 2022, opäť zavítali pracovníci Národnej transfúznej služby z Popradu. Tak už po šestnástykrát umožnili ochotným ľuďom v rodinnej atmosfére darovať najzáčnejšiu tekutinu. Tentokrát, zo všetkých, ktorí prišli, odobrali krv dvadsiatim štyrom. Ďakujeme zdravotníkom i všetkým darcom.

» Krížová cesta

V Piatok utrpenia Pána 15. apríla 2022 sme sa, napriek daždivému počasiu, stretli v hojnom počte, aby sme sa spoločne pomodlili modlitbu krížovej cesty na najvyššie položenú kalváriu v strednej Európe. Kráčali sme na Peknú vyhladku nad Starým Smokovcom od zastavenia k zastaveniu, vhlbení do utrpenia, ktoré pre nás všetkých Pán Ježiš prekonal, aby sme mohli byť spasení. Kurátorka projektu Anna Ondrušková to vyjadрила takto: „Nie je to klasická krížová cesta, ale výtvorná výpoveď slovenských a poľských umelcov. Je vyjadrením vzťahu súčasného človeka k pašiovým udalostiam a osobnosti Ježiša Krista. Je vyjadrením skúsenosti s nesením kríža vo vlastnom živote, pochopením zmyslu utrpenia, obeti aj oslobodzujúcej nádeje, ktoré pozemský život očisťujú a povznášajú.“

» Beh pre Ježiša

Od roku 2014 priaznivci behu v našej farnosti dvakrát v roku vydávajú svedectvo o tom, že sa nehanbia za Ježiša a sú ochotní pre neho podstúpiť aj námahu. Posledné dva roky, kvôli pandemickým obmedzeniam, musel každý behať samostatne. Až vo Veľkonočný pondelok 18. apríla 2022 sme mohli znovu ísť spoločne na krížovú cestu nad Starým Smokovcom. Pri kríži na vrchu sme sa povzbudili Božím slovom, ktoré nám prečítal pán farár Róbert Tokár.

» Slávnosť prvého svätého prijímania

V nedeľu 22. mája 2022 prijalo osemnásť tatranských detí prvýkrát Eucharistiu. Modlime sa za ne i za ich rodičov, aby vždy hľadali oporu v najväčšom priateľovi – Ježišovi. Viac na str. 10.

» Kurz manželských večerov

Pán kaplán Pavol Garbiar zorganizoval v poradí už tretí kurz, určený pre tých, ktorí si chcú vybudovať pevný a trvalý vzťah a chcú svoje manželstvo zlepšiť. „Manželské večery“ trvali od apríla do júna a zúčastnilo sa ich pätnásť manželských párov. Na záverečnej svätej omši 18. júna 2022 si obnovili svoj manželský sľub s prosbou, aby žili v Božej milosti a láske.

» Procesia na Božie Telo

Cirkev nás povzbudzuje, aby sme vzdávali vďaky a vebili Pána za dar Najsvätejšej Sviatosti. V deň slávnosti NAJSVÄTEJŠIEHO KRISTOVHO TELA A KRVI 16. 6. 2022 sme išli v procesii z farského kostola v Novom Smokovci do kostola v Starom Smokovci. Je to naše vyznanie veľkej lásky voči Spasiteľovi i prejav našej živej viery, že Kristus je prítomný ako zmŕtvychvstalý a oslávený Pán medzi nami.

» Požehnanie horolezeckých lán

Aj tohto roku sa horskí vodcovia stretli pri kaplnke v Starom Smokovci, aby vyprosovali seba a svojim klientom bezpečné návraty z hôr. Kaplán Horskej záchrannej služby Ján Dubecký im na začiatku letnej sezóny požehnal laná a cepíny. Patrón horských záchranárov, svätý Ján Pavol II., nech svojim príhovorom sprevádza všetkých, ktorí prichádzajú do hôr za športom, oddychom a prácou.

» Personálne zmeny na fare

Tento rok sa zmeny dotknú aj farnosti Vysoké Tatry. Od 4. júla 2022 majú nové miesto pôsobenia páni kapláni Pavol Garbiar a Marek Ondra. Ďakujeme im za ich službu a obety. K nám príde pán kaplán Ján Obšitôš. Modlime sa, aby ich všetkých Pán požehnával, dával im veľa milosti a silu do budúcich dní.

» Narodeniny farského kostola v Novom Smokovci

Kostol je miesto, ktoré nám pripomína, že náš život je cestou k Bohu, a že človek bez prítomnosti Boha nemôže prežívať úplnú a pravú radosť zo života. Náš farský chrám tohto roku slávi svoje dvadsiate narodeniny. Nech je vždy ozdobený najcennejším pokladom – ľuďmi, ktorí sa tu stretávajú so Stvoriteľom. Viac na str. 4.

Zuzana Bradáčová

Farský kostol v Novom Smokovci vysvätili pred dvadsiatimi rokmi

„Výstavba nového kostola vo Vysokých Tatrách je jedna úžasná sága, ktorá sa nedotýka len jednej osoby, alebo iba jednej generácie. Bol to úžasný sen, ktorý začal snívať už spišský biskup Ján Vojtášák v medzivojnovom období. Zvlášť intenzívne sa začalo s prípravami na vystavanie nového kostola bezprostredne po skončení Druhej svetovej vojny. Žiaľ, následné udalosti po tzv. Februári 1948 tieto snahy úplne umlčali,“ začína svoje rozprávanie Štefan Mordel, ktorý bol v rokoch 1978 až 2012 farárom tatranskej farnosti.

Doba temna a neslobody

Koncom štyridsiatych rokov minulého storočia nastáva doba náboženského útlaku. Katolícka cirkev nie je len umlčovaná, ale výslovne perzekvovaná. Na výstavbu kostola sa v tom čase už nedalo pomýšľať. Mnohí kňazi a niektorí biskupi sa dostali do väzenia, takže obrazne možno povedať, že sa cirkev v tom čase ocitla akoby na začiatku veľkého štyridsaťročného pôstu. V roku 1968 prišlo síce ku krátkemu uvoľneniu, ale ani v tejto dobe sa nedalo rátať s výstavbou nového chrámu. V tomto čase však došlo k prestavbe dvoch tatranských kostolov - na Štrbskom Plese a v Tatranskej Lomnici. Po krátkych dvoch rokoch prichádza normalizácia a cirkev sa opäť dostáva pod silnú kontrolu komunistického štátu, ktorý s cirkvou v spoločnosti neráta, iba ju toleruje. Takže bolo potrebné čakať ďalších dvadsať rokov, aby sa mohla opäť oživiť myšlienka na výstavbu nového farského kostola vo Vysokých Tatrách... Táto idea bola snom pána biskupa Vojtášáka, ktorý na to pamätal aj vo svojom testamente, kde odkazuje svojmu nástupcovi, aby po jeho smrti realizoval dve veľké úlohy. Jedna z nich je výstavba nového farského kostola aj s farskou budovou v Starom Smokovci.

Konečne nadišiel ten čas!

„Keď som sa zoznámil s týmito myšlienkami, tak som vedel, že teraz je ten čas! Teraz je tá správna chvíľa, po páde komunizmu, kedy sme ako kresťania znovu pocítili závan slobody,

ktorú sme sa snažili využiť. Už pár mesiacov po prevrate som vtedajšiemu primátorovi Vysokých Tatier oznámil náš zámer začať s výstavbou nového kostola. Začali sme postupne vybavovať potrebné náležitosti, ale jednoduché to nebolo. Mestský úrad bol ústretový v tom, že zriadil komisiu, ktorá mala posúdiť lokalitu a urobiť výber stanoviska. Prešli sme niekoľko lokalít v Starom i Novom Smokovci a napokon padlo rozhodnutie, že to bude vedľa evanjelického kostola a zároveň v blízkosti cintorína. V prospech tejto lokality hovorila aj skutočnosť, že vedľa tohto stavebného pozemku bolo miesto, ktoré po dokončení stavby malo slúžiť ako parkovisko pre návštevníkov kostola. To bol však len prvý krok. V tom čase vo Vysokých Tatrách platila stavebná uzávaera, takže bolo potrebné riešiť tieto problémy cez príslušné ministerstvá,“ spomína Š. Mordel, ktorý sa ťažkosťami nedal odradiť.

Vybavovanie stavebného povolenia trvalo celých sedem rokov, až napokon prišiel vytúžený deň 12. júl 1997, kedy sa

mohlo začať so stavebnými prácami. Stavba trvala presne päť rokov. Posviacka nového kostola sa uskutočnila 13. júla 2002. Počas stavebných prác Tatranci intenzívne pocítovali Božiu pomoc. Do práce sa pustili s veľkým nadšením, ale s malými prostriedkami. Organizovali spoločné brigády. Finančné prostriedky získavali postupne, ale s Božou pomocou sa im to darilo. Na konci stavebných prác sa výdavky neustále zvyšovali, takže bolo nevyhnutné urobiť aj pôžičky, ale tie neboli z finančných inštitúcií, kde by sa museli platiť úroky, ale od farských úradov a v jednom prípade aj od Biskupského úradu v Rožňave. Rozhodli sa stavať tolko, koľko bude peňazí. Dlh, ktorý činil niekoľko stotisíc vtedajších korún, sa podarilo splatiť v priebehu pár rokov po dostavaní kostola. A predsa len Pán Boh pomáhal aj cez mnohých ľudí a dobrodincov.

„Počas piatich rokov sme stavbu, okrem zimných mesiacov, nemuseli prerušovať. Pracovalo sa v posledných rokoch prakticky aj v zimných mesiacoch, takže napokon dielo bolo korunované veľkým úspechom. Stavba bola naozaj veľmi náročná. Architekt Pavol Repka chcel vytvoriť dielo výnimočné a veľkolepé, lenže ja som sa musel držať aj trochu pri zemi a preto občas došlo medzi mnou a ním k veľkému napätiu. Jeden môj priateľ, tiež inžinier, mi po vysviacke kostola povedal: „Architektova odvaha a tvoja rozvaha urobili spoločne pekné dielo.“ Nuž, nech posúdia iní. Snažili sme sa zo všetkých síl vytvoriť pekné a praktické dielo, ktoré má slúžiť na oslavu Boha a pre dobro veriaceho ľudu. Nakoľko sa nám to podarilo, potvrdia aj nasledujúce generácie. Ktosi povedal: „opus coronat finis“ čo znamená, že dielo korunuje koniec, resp. cieľ. Teda, ak toto dielo splnía svoj zámer a ľudia v ňom nachádzajú útočisko a duchovnú pomoc, potom je dobré a užitočné,“ hovorí o okolnostiach výstavby kostola niekdajší tatranský farár.

Posviacka, a čo ďalej?

Samotná posviacka bola veľkou udalosťou nielen pre farnosť Vysoké Tatry, ale aj pre celé Slovensko. Posviacku vykonal pán kardinál Jozef Tomko za účasti diecézneho biskupa Mons. Františka Tondru, pomocného biskupa Andreja Imricha, prezidenta SR Michala Kováča aj s manželkou a mnohých ďalších hostí zo Slovenska i zo zahraničia. Slávnosť posviacky bola vysielaná aj vo verejnoprávnej televízii, čím sa mohla dostať do povedomia širšej pospolitosti. „Rád si spomínam na túto udalosť. Bola to aj pre mňa veľká chvíľa, keď som videl, ako sa naplnil celý tento chrámový priestor a pri posviacke stúpala dym kadidla z oltára vysoko ku obrazu Krista na mozaike, až ju napokon takmer celkom zahalil. Vnímal som to, akoby Pán prijal túto obeť ako lúbežnú vôňu. Chrám sa potom naplnil mohutným spevom a jasotom,“ spomína Štefan Mordel, ktorý po posviacke kostola zostal vo farnosti vo Vysokých Tatrách ešte ďalších desať rokov.

Vysviacka nového kostola zasväteného svätým Petrovi a Pavlovi bola veľkým a dôležitým predelom v živote farnosti. Dovtedy sa život sústreďoval na kostol Nepoškvrneného Počatia Panny Márie v Starom Smokovci. To bol farský chrám, tam bolo ťažisko všetkej pastoračnej činnosti. Fara však bola v Dolnom Smokovci, a preto museli kňazi dochádzať do kostola denne autom. K tomu patrili ďalšie tri filiálne kostoly a to na Štrbskom Plese, v Dolnom Smokovci a v Tatranskej Lomnici. Po posviacke nového kostola sa ťažisko postupne presúvalo do neho a fara sa presídlila z Dolného Smokovca do novej budovy v Novom Smokovci. Malo to veľkú výhodu - nebolo treba ísť na každú svätú omšu autom. Taktiež veriaci mali bližšie ku kňazom, keďže kostol sa nachádza v centre Smokovcov, blízko železničnej stanice a autobusového nástupišťa. Takže život vo farnosti po posviacke nového kostola priniesol naozaj mnohé výhody.

Vnútrotná krása chrámu

Pri vysviacke kostola bol inštalovaný iba kríž od majstra Štefana Hudzika a nad oltárom mozaika Krista od majstra Mateja Kaučinského. Aby kostol dostal svoju správnu podobu, bolo ho treba vyzdobiť a zabezpečiť sakrálnym umením. Postupne začali vznikať mozaiky krížovej cesty, Zvestovania Pána, Zoslania Ducha Svätého a napokon svätého Bernarda z Aosty, patróna horolezcov. Taktiež pribudli farebné vitráže v kostole a v kaplnke Božského Srdca Ježišovho. Sú to vzácne a cenné mozaiky vytvorené v Krakove, kde sa uchovala a rozvíjala tradícia sakrálného umenia. Návrhy na vitráže vytvoril taktiež akademický maliar Matej Kaučinský z Krakova. Do rámca týchto umeleckých diel veľmi vhodne zapadá aj Posledná večera a Obetovanie Izáka (predobraz Krista a Eucharistie), navrhnutá Kaučinským a vytvorená umeleckým rezbárom pánom Ajerschom. Aj reliéf Dobrého Pastiera nad bohostánkom dotvára celú túto sceneriu a veľmi vhodne vyzdobuje priestor presbytéria. Napokon veľkolepý bohostánok obklopený stromom života, ktorý je vytvorený z klasov a viničných ratolestí, dominuje celému sakrálnemu priestoru. V strede je kríž a po jeho pravej strane je bohostánok, z ktorého, podľa vízie proroka Ezechiela, vyvierajú prameň živej vody... Po ľavej strane kríža je obraz – ikona Panny Márie pomocnice kresťanov, ktorá je ovenčená nádherným pozláteným vencom a vytvára tak paládium tejto tatranskej svätyne, ku ktorému sa môžu veriaci obracať v čase núdze a bolesti, ale aj ďakovať a chváliť v čase radosti, keď zakúsili Božiu milosť. Takto v tomto tatranskom kostole, kde prichádzajú ľudia zo všetkých kútov sveta, majú pred svojimi očami víziu svätého Don Bosca - vo sne videl dva mohutné stĺpy, ktoré sa stanú záchranou pre ľudstvo; na jednom väčšom stĺpe je Eucharistia – na druhom menšom obraz Panny Márie.

„Dalo by sa ešte veľa povedať na túto tému... Ale aspoň z týchto zbežných spomienok si môžu veriaci urobiť predstavu, ako sa toto dielo rodilo, zhotovilo a uviedlo do života. Ostatné je už na všetkých zúčastnených, aby si toto miesto oblúbili, nachádzali v ňom občerstvenie a posilu ducha, ale aj inšpiráciu pre napredovanie v tom, čo je sväté, dobré a krásne,“ praje si duchovný otec Štefan.

Martin Mistrík

SPOMIENKA NA STAVBU KOSTOLA

Tešila som sa na stavbu nového kostola. Z jednoduchého dôvodu – starý kostol bol veľmi malý a navštevovalo ho množstvo ľudí. Bola som rada, ak som sa do kostola vôbec dostala. A keď som bola vnútri, pre veľkú tlačenicu som nakoniec ľutovala, že som nezostala radšej vonku.

Začala sa stavba, a až vtedy som pochopila, čo znamená príslovie: „Je tu práce ako na kostole“. Vďaka Bohu a mnohým ochotným ľuďom sme sa dennodennou mravenčou prácou počas piatich rokov posúvali k ukončeniu stavby.

Zažili sme chvíle ťažké, veselé i zázračné. Z tých zázračných si rada spomínam na situáciu, keď sa betonovalo do neskorých večerných hodín. Všetci už boli unavení a najmä hladní. Pán farár Mordel ma poslal do maringotky, aby som doniesla niečo na jedenie. Myslím, že rovnako dobre ako ja, vedel aj on, že tam na jedenie už nič nemáme. Napriek tomu som tam išla s nádejou, že nájdem nejaký zabudnutý keks alebo krajec chleba. Márne som prehládala celú maringotku, nič tam nebolo. V duchu som si už formulovala, čo poviem, keď sa k miešačke vrátim s prázdnyimi rukami. Vtom sa začala otvárať spodná brána, ktorá bola v blízkosti maringotky. Vošla žena s taškou v ruke. Na moju otázku koho hľadá, odpovedala, že je tu na liečení ako pacientka a rada by prišla pomôcť, no nevláda. Tak sa rozhodla, že donesie aspoň nejaké jedlo pre tých, ktorí na stavbe pracujú. V tej chvíli som sa musela štipnúť, aby som sa uistila, že nie som v rozprávke.

Odniesla som jedlo brigádnikom. Bolo to obrovské prekvapenie pre všetkých.

Kostol stojí už dvadsať rokov, ale ešte dnes ma oblažuje pocit, keď doň vchádzam, že je tu dosť miesta pre každého. Víta ma akoby otvorená náruč veľkého priestoru, v ktorom si tú Božiu náruč môžem zažiť naplno.

Viera Bradáčová

Čo máš nové, čím si si prešla a aké výzvy pred tebou stoja, tatranská farnosť?

Už celú jednu dekádu pôsobím v tatranskej farnosti kňaz Róbert Tokár. „Nenechajme si zobrať odvahu milovať každý jeden deň. Keď nevieme ako, poslúchajme pápeža,“ ponúka svoj pohľad na život náš duchovný pastier. So správcom vysokohorskej farnosti, ktorá sa rozprestiera od Tatranskej Kotliny až po Podbanské, sme sa v rozhovore dotkli viacerých tém.

● Pán farár, máte za sebou desať rokov služby vo Vysokých Tatrách. Aké boli?

Stretol som tu mnoho vzácných ľudí, ktorí naozaj žijú s Bohom. Veľmi silné svedectvo vydávajú členovia komunity veriacich, ktorí aj za totality dokázali obhájiť svoju vieru a nehanbili sa za ňu. Tu je dávno liberálne nastavenie spoločnosti v tom zmysle, že do kostola chodia naozaj tí, ktorí tam chcú chodiť, ktorí to cítia ako spoločenstvo. Mnoho ľudí v Tatrách žije svoju vieru. Smejem sa, že toto je extrémistická farnosť. Vidím tu veľa naozaj svätých ľudí, ktorí zápasia o svoju vieru. Nájde sa tu aj veľa lotrov, ktorých inde nenájdeš. Lebo to sú Tatry - zaujímavá krajina (smiech).

● S akými pocitmi ste sem pred desaťročím prichádzali?

S bážňou a so strachom, priznávam. Predtým som pôsobil vo farnosti Veľké Borové. Ide o tri dedinky na Liptove - lokalitu vyhľadávanú turistami najmä počas letnej sezóny. Veľmi porovnateľné miesto s Tatrami. Od začiatku som sa snažil o otvorenosť. Aby ľudia vedeli a cítili, že tu je miesto, kde kedykoľvek môžu prísť a budú prijatí - aj vo farnosti, aj na fare. Mám dojem, že sa to podarilo. Kde je potrebné, snažíme sa pomôcť. Peňazí na rozhadzovanie farnosť nemá, ale nikto, kto u nás klopal vyhľadávaný, neodišiel hladný nazad (smiech).

● Boli nejaké predsavzatia, ktoré zostali nenaplnené?

Mrzí ma, že sa nám nepodarilo zachytiť mládež. Príčinou môže byť jednak život nás kňazov - že nevieme správne odovzdávať svoju vieru. Mnohokrát zaváži ťažká rodinná situácia u mladých, a tiež tlak spoločnosti, ktorá ponúka iné hodnoty - lákavejšie ako ponúkame my. Žijeme vo chvílkovej dobe. Neponeráme na svoj život v stredno- a dlhodobom horizonte, ale len tu a teraz. Snahy podchytiť mládež sú, len efekt je slabý. Určite to, čo sme zasiali, má zmysel a znova by sme to robili... Ale každý človek chce dačo za sebou vidieť. V tých mladých ľuďoch však stopercentne niečo kľíči, to som si istý.

● Vojnový konflikt na Ukrajine vyhnal z domov milióny ľudí. Pomocnú ruku ste sa rozhodli podať aj na tatranskej fare...

Osobne som vnímal tri vlny príchodu utečencov. Prvá bola vlna chaosu. V nej prichádzala stredná vrstva, išli s výhľadom na lepší život. Nasledovala vlna veľkého strachu. Ľudia sa naozaj veľmi báli a boli vystrašení. Napokon tí najviac chudobní prišli na konci. Na fare našla útočisko rodina gréckokatolíckeho kňaza, pričom on musel zostať na Ukrajine a rodinu poslal sem. Potom prišli ešte tri rodiny, respektíve matky s deťmi. V súčasnosti využíva farský azyl už iba jedna. Istá mamka mala postihnuté dieťa a odišla nazad na Ukrajinu hneď, ako to bolo možné. Myslela si, že bude mať plnú zdravotnú starostlivosť pre svoje dieťa, ale lepšie to má vo svojej vlasti. Mamička s dvomi deťmi išla do poľského Gdanska - mali tam rodinu, ktorá sa ich ujala. U nás hľadali možnosti a boli vďační, že mali kde prečkáť čas. Aj poslední čakali a hľadali, napokon našli prácu v Rakúsku na farme a išli tam. Núdzovo je ubytovanie na fare k dispozícii aj teraz. Prichádzajúcich ľudí si dokážeme overiť.

● Kolkým výzvam z hľadiska bežného fungovania musí farnosť čeliť?

Najväčšmi nás ťaží dlh za parkovisko pri kostole, ktoré sme kúpili. Pozemok pod kostolom a farou je vo vlastníctve Tanapu, pracujeme na jeho vysporiadaní. Budeme sa musieť zaoberať aj výmenou strešnej krytiny na fare a znižovať energetické náklady. Každý kostol si niečo pýta. V naozaj havarijnom stave máme strechu na fare a vežu kostola v Starom Smokovci. Nie tak dávno sme rekonštruovali, pod vedením naslovovzatých odborníkov, kľúčové strešné nosné statické prvky a priečne pomocné konštrukcie vo farskom kostole sv. Petra a Pavla. Z hľadiska možností sa podarilo urobiť maximum na dlhé obdobie dopredu.

● V júli si Tatranci pripomenú jubilejných 20 rokov od posviacky farského kostola v Novom Smokovci...

Budeme predovšetkým ďakovať Pánu Bohu, lebo je za čo. Keby sa vtedy nezačalo so stavbou chrámu, tak už sa to neurobí. Nebeský Otec požehnal toto dielo - aj vďaka tvrdohlavosti pána farára Mordela. Iný by to dávno bol vzdal.

● Nemecké slovo *Kirche*, anglické *church* a talianske *Chiesa* znamenajú tak Cirkev, ako aj kostol. Ako vy osobne vnímate prepojenie týchto dvoch rovín?

Cirkev je rodina. Mala by mať možnosť dakde bývať, stretnúť sa. Dokáže fungovať aj bez toho, aby mala kde bývať, ale je to ťažšie. V chráme sa stretávame s naším Otcom pri spoločnom stole, ako sa aj jednotlivé rodiny stretávajú pri spoločnom stole u seba doma. Kostol je miesto, kde býva Pán Ježiš. Všetci ste sem srdečne pozvaní a ste tu vítaní!

Martin Mistrík

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE

Všetko sa začalo v septembri minulého roka, keď sa naše tatranské deti rozhodli, aby Ježiš vstúpil do ich srdiečok.

Svedomito sa pripravovali na hodinách náboženstva, piatkových svätých omšiach a stretkách s detským tímom, ktoré prerušil COVID a s ním spojený zákaz verejných svätých omší a stretnutí. Vďaka Bohu len na krátky čas a slávnosť Prvého

Svätého prijímania sa mohla konať v stanovenom termíne. V nedeľu 22. mája 2022 po prvej svätej spovedi osemnásť detí prvýkrát vyznalo vieru, zrieklo sa všetkého zla a prijalo Ježiša vo Sviatosti Oltárnej. Dostali veľký dar v Eucharistii. Venujme im a ich rodinám modlitbu, aby vytrvali.

Eva Kiššáková

Chrám v Starom Smokovci potrebuje (našu) pomoc

Kostol Nepoškvrneného počatia Panny Márie v Starom Smokovci je jedinečnou a neodmysliteľnou architektonickou pamiatkou Vysokých Tatier. Minulý rok sa nám podarilo zrekonštruovať strechu na hlavnej lodi a sakristii. Staré smrekové šindle sme nahradili novými, z červeného smreka. Tie majú oveľa vyššiu životnosť, vzhľadom na to, že prirodzene obsahujú živicu, ktorá ich chráni. Rekonštrukciu robila firma Štefan Grech – Tatranský šindel.

Rekonštrukčné práce začali 4. októbra 2021, ukončené boli už o necelé tri týždne. Komplikáciou bolo nepriaznivé počasie, ktoré na niekoľko dní znemožnilo výmenu krytiny. Vymieňať sa začala východná časť strechy, potom západná a nakoniec severná so strechou nad sakristiou kostola. Na niektorých miestach bolo poškodené staré latovanie, pričom nové išlo povedľa, s dôrazom na detailné zakončenie v úžľabiach a na lemovkách. Na streche bola ako izolácia ponechaná pôvodná lepenková fólia. Zaujímavé je, že nijako nebola poškodená, a ani zub času na nej nezanechal výraznejšie stopy. Zdá sa, že súčasné materiály nie sú v takej kvalite ako tie staré, preto jej výmena by bola kontraproduktívna. Lemovky boli vymenené celé a prekryté z boku šindľom, podľa celkom pôvodnej realizácie strechy. Na dobových fotografiách vidno, že aj veža bola pôvodne iná a krajšia, ako je teraz. Počas prác bola tiež vykonaná kontrola z pamiatkového úradu. Nemali námietky, práve naopak. Ocenili kvalitu, aj tendenciu návratu k pôvodine, čo bol v predbežných konzultáciách vlastne ich návrh. Pamiatkový úrad nám bol veľmi nápomocný aj radou i ústretovosťou pri administratívnych záležitostiach.

Kostol je miesto pre úctu k Bohu. Niektoré kostoly však majú zvláštnu charizmu, sú to premodlené miesta, kde je možné stíšiť sa a viac cítiť prítomnosť Božiu. Myslím, že tento kostol túto zvláštnu charizmu má. Preto chceme v opravách pokračovať ďalej.

Vďaka občianskemu združeniu „Zachráňme poklady Tatier“, ktoré sme založili, sa prvá etapa rekonštrukcie podarila. Žiaľ, prišla vojna na Ukrajine a značne nám skrzila plány. Ceny vystrelili do nemysliteľných výšok a všetci sa musíme pripraviť na ťažké časy. Napriek tomu sa pokúsime dokončiť rekonštrukciu strechy a postupne pomaly pokračovať ďalej. Je potrebné ešte vymeniť šindle na bočných lodiach kostola. Vlni sme dostali dotáciu od Ministerstva kultúry (25 000,- €), aj od mesta Vysoké Tatry (15 000,- €), za čo sme veľmi vďační. Za rekonštrukciu sme zaplatili 44 450,- €. Tento rok máme prísľúbenú dotáciu od Ministerstva kultúry 20 000,- €. Predpokladaný náklad je 35 000,- €. Pokúšame sa zohnať financie z rôznych zdrojov. Ďakujeme aj všetkým dobrodincom, ktorí nám akoukoľvek sumou prispeli. Na staré, pôvodné šindle sme dali vygravírovať obrázok starého kostola. Je možné si ich zakúpiť ako pamiatku v kostoloch našej farnosti. Odporúčaná cena je 10,- € za kus. Aj týmito prostriedkami je možné podporiť záchranu jedinečnej sakrálnej pamiatky, aby slúžila všetkým návštevníkom Vysokých Tatier po ďalšie generácie.

Nech dobrý Pán Boh požehná každého, kto tento kostol navštívi. Nech je táto návšteva pre dobro jeho duše - či už sa príde pomodliť alebo ho len tak pozrieť.

Róbert Tokár, farár

Skutočná celebrita Svätý Charles de Foucauld

**„Fortis cadere, cedere non potest.“
„Statočný muž padne, ale neustúpi.“**

V dnešnom svete sa slovičko *svätý* stáva skôr urážkou než niečím, čo by ľudia chceli dosiahnuť. Možno sa ti stalo, že ťa týmto pojmom niekto označil, aby ťa vyprovokoval spraviť niečo, čo bolo za hranicami tvojho svedomia. Akoby to znamenalo, že je normálne konať proti svojmu svedomiu a tí, čo chcú žiť s Bohom, sú s posmechom označovaní za „svätých“, fanatikov, za divných.

Je ale svätosť niečo nenormálne, čoho by si sa mal strátiť? Opýtam sa inak. Počul si už niekedy o niekom svätom, ktorý by na konci svojho života lutoval, že nežil viac svetsky? Asi nie. Naopak, veľa ľudí lutoje, že nežilo lepšie. Na druhej strane to možno vyznieva tak, akoby svätý človek nikdy nemohol padnúť. Nasledujúci príbeh však odhaľuje inú skutočnosť...

Charles Eugene Vicomte de Foucauld (*1858, †1916), blahorečený v roku 2005, svätorečený 15. 5. 2022

Bol potomok jednej z najbohatších šľachtických rodín Francúzska. Jeho život nevyzeral od začiatku veľmi sväto. Vrávi sa, že bol sveták a sukničkář. Bol dôstojníkom vo francúzskej armáde. Na jednej vojenskej výprave v Alžírsku naňho zapôsobilá dôstojnosť a krása islamu a púšte. Z armády bol však prepustený kvôli porušeniu disciplíny, keď si do kasárni údajne prepašoval milenku. Rozhodol sa tak cestovať do Maroka, vtedy nepreskúmanej, pre kresťanov zakázanej krajiny, vďaka čomu napísal knihu „Prieskumná cesta cez Maroko“, ktorá ho preslávila. A bol to paradoxne pohľad na modliacich sa moslimov, ktorý na neho urobil taký dojem, že sa rozhodol pre prísne kresťanstvo.

Vstúpil do rádu trapistov, ktorí dodržiavajú rehoľu benediktínov – „Ora et labora“ („Modli sa a pracuj“), majú prísne pravidlá a dodržiavajú mlčanlivosť, pretože ticho vytvára priestor pre vnímanie Boha. Takto pracoval vo Francúzsku, potom v Sýrii. Niekoľko rokov žil ako pustovník pri Nazarete v Palestíne. V roku 1901 bol vysvätený za kňaza, od roku 1904 sa úplne oddal misionárskej práci na Sahare v Alžírsku. Žil ako pustovník medzi Tuarégmi v pohorí Hoggar. Tisícky kilometrov a celé mesiace bol na cestách, väčšinou peši, sám, len s ťavou nesúcou náklad. V dedinách, ktoré navštívil, rozdeľoval lieky a potraviny. Chcel pôsobiť cez svoj príklad vzorného kresťanského života, nie misionárskou činnosťou. Vrazil: „Nie som tu, aby som Tuarégov obrátil na kresťanstvo, ale aby som hľadal, ako im porozumieť. Presvedčil som sa o tom, že Boh nás všetkých prijme, keď si to zaslúžime.“ Jedným z jeho výrokov bol: „Nevidím lepší spôsob, ako pomôcť ľuďom, než priniesť im Ježiša, tak ako ho pri navštívení priniesla Mária do Alžbetinho domu. Je to najlepší dar zo všetkých. Nepriniesť im ho kázaním, ale kresťanskou láskou k všetkým.“

Tuarégovia si ho čoskoro začali ctíť pod menom „Veľký Marabut“. Prebádal ich reč, zostavil nadhlo najlepší slovník, zozbieral ich texty, básne a porekadlá. Sformuloval tiež myšlienku založenia novej náboženskej rehole, ktorú však uskutočniť nestihol. V roku 1916 prišla vlna nepokojov 1. svetovej vojny až na Saharu. Charles zostal pri svojich dedinčanoch, chcel ich chrániť. Počas útokov povstaleckých Senussov ho zastrelili. Stalo sa to 1. decembra 1916, kedy slávime jeho sviatok.

„Keď môžeme trpieť a milovať - môžeme veľa; ba dokonca najviac z toho, čo sa dá na zemi urobiť.“ „Čo je to milovať? Chcieť iba jednu vec, žiť iba pre jednu vec: pre dobro milovaného.“ (Charles de Foucauld)

Rehoľu Malých bratov Ježišových, ktorá sa hlási k odkazu Charlesa de Foucaulda, založil jeho žiak Louis Massignon v roku 1936. V roku 1939 nasledovalo prostredníctvom Magdeleine Hutin založenie Spoločnosti „Malých sestier Ježišových“. Obidve spoločnosti svojou činnosťou vždy menia sociálnu atmosféru svojho okolia. Ich členovia sa venujú vykonávaniu svetských povolání. Zo spirituality Charlesa vychádza tiež niekoľko laických spoločností a jedna kňazská spoločnosť.

Tento človek, napriek svojej minulosti, dokázal zmeniť svoje zmýšľanie. Dokázal zmeniť sám seba. Základom nebolo byť dokonalým, ale ROZHODNÚŤ SA po páde VSTAŤ a bojovať ďalej. Byť statočným a neustúpiť. V tom spočíva svätosť!

„Vidieť svoje vlastné starnutie, svoje skonávanie je pre mňa dokonalou radosťou... Som šťastný a v pokoji a zatiaľ, čo konštatujem, že som v každom boji často porazený, zároveň sa veľkonočne teším pri pomyslení na večné víťazstvo a trvalé šťastie.“ (Charles de Foucauld)

A ako k svojmu rozhodnutiu dospel? Presvedčil ho o tom nejaký kňaz? Prišiel za ním hlboko veriaci kresťan a ohlasoval mu život s Kristom? Nie. Kľúčová preňho bola skúsenosť s úplne iným náboženstvom. Nešlo pri tom až tak o to, čo by mu ohlasovali slovami, ale o to, čím žili. Čím žiješ ty? „Ak úprimne milujeme Pána, žijeme viac v ňom ako v sebe samých.“ (Charles de Foucauld)

Spracované podľa zdrojov:
www.zivotopisysvatych.sk
www.sk.m.wikipedia.org/wiki/
www.citaty-slavných.sk

Bernadeta S.

SVÄTÁ OMŠA JE DAROM I TAJOMSTVOM

Koľkokrát prichádzame na svätú omšu neskoro, počas nej sme roztržití, nesústreďení... Prinášame prvú časť katechézy o slávení Eucharistie. Prečítajme, premodlime, nebojme sa pozvať do našich srdiec Ducha Svätého a naša účasť na svätej omši už nikdy nebude tou nudnou súčasťou nedele, ale oslavou Boha!

• Osobná príprava

Osobná príprava je veľmi dôležitá pre „naladenie sa“. Vstúpiť do seba, stíšiť sa, upokojiť rozlietané myšlienky a uvedomiť si kde som a čo sa o chvíľu bude odohrávať, je nevyhnutná podmienka, aby sme sa do svätej omše mohli „ponoriť“. Účasť na slávení Eucharistie totiž môže byť úplne neplodná. Môžeme fyzicky byť prítomní v kostole a matne počuť slová kňaza a nejasne vnímať, čo sa na oltári deje a takto si splniť povinnosť, ale zároveň sa nestretnúť s Pánom a odísť z kostola prázdni. Vzhľadom na to, aký nesmierny dar sa nám v obete svätej omše ponúka, je to nekonečná škoda. Odporúča sa aspoň päť minút pred začiatkom zachovať v kostole ticho, čo je však v našich končinách komplikované kvôli modlitbe svätého ruženca, ktorá často sláveniu Eucharistie predchádza. Je to ale chvályhodný zvyk, ktorý sám osebe môže byť výbornou prípravou. Kde je to však možné, treba sa snažiť ticho zachovať. Aspoň vo svojom vnútri. Veriaci sa často pýtajú, ako je najlepšie sa pripraviť na omšu. Či osobnou modlitbou, čítaním atď. Každý si musí nájsť svoj spôsob. Catalina Rivas, mystička z Bolívie opisuje, ako sa jej pri svätej omši prihovárala Panna Mária: „Prečo prichádzate na poslednú chvíľu? Mali by ste prísť skôr, modliť sa a prosiť Pána, aby vám zoslal Ducha Svätého, ktorý by vás obdaril pokojom, očistil od ducha tohto sveta, zbavil trápení, problémov a roztržitosti. Ale vy chodíte až keď začína svätá omša a zúčastňujete sa na nej ako na akejkol'vek všednej udalosti, bez duchovnej prípravy. Prečo? Je to predsa ten najväčší Zázrak. Prišli ste prežiť tento okamih, kedy vám Najvyšší Boh dáva svoj najväčší dar a vy si ho neviete vážiť...“

• Uctenie oltára

Keď kňaz príde k oltáru, pobožká ho a ukľoní sa mu. To je prvé gesto, ktoré môžu veriaci vidieť. Prečo to robí? Pretože pobožkanie oltára je pre kňaza prejavom veľkej úcty a lásky k svätým tajomstvám, ktoré sa na oltári konajú. Zároveň oltár symbolizuje Krista, božk je tak prejavom lásky kňaza k svojmu Pánovi. Kristus je v žalmoch nazvaný „uholným kameňom“, preto už oddávna býval oltár kamenný. Tento úkon je aj božkom Krista, ktorý v kňazovi ako zástupcovi božkáva svoju milovanú Nevestu, Cirkev. Na kamennej oltárnej doske je niekedy vyrytých päť krížikov na pamiatku piatich Kristových rán. Biely obrus symbolizuje plátno, do ktorého zavinuli mŕtve telo Pána Ježiša predtým, než ho uložili do hrobu. V prenesenom význame

oltárom je ľudské srdce, kde človek uznáva Boha za svojho Pána a Stvoriteľa, vzdáva mu úctu a vďaku, prináša ako dar sám seba, aby sa s Ním zjednotil. Niekedy sa oltár aj okiada kadidlom. Už v Starom Zákone bolo kadidlo, jeho stúpajúci dym, symbolom modlitby stúpajúcej do nebies k Bohu. V chráme stál zlatý kadidlový oltár, na ktorom sa tymian spaľoval ráno i večer ako obeta chvály.

• Prežehnanie sa

Po uctení oltára sa kňaz, celebrant, obráti tvárou k zhromaždenému Božiemu ľudu a modlí sa: „V mene Otca, i Syna i Ducha Svätého.“ Tento úkon je pripomenutím si nášho krstu, pretože pokrstení sme boli v mene Trojjediného Boha i zhrnutím celej našej viery. Ľud mohutným hlasom odpovedá: „Amen.“ Je to potvrdenie jeho viery v Božiu pravdu. Hebrejské slovo *amen* totiž znamená súhlas i pripútanie sa k pravde. Znak kríža na začiatku svätej omše znamená, že sa už začalo sprítomňovanie Obety Ježiša Krista. Tento znak treba robiť pomaly a pozorne, pretože sprítomňuje pribíjanie Krista na kríž. Ak ho človek robí skoncentrovaním všetkých svojich myšlienok na tento znak, je zapojený do Kristovej obety spolu so svojimi krížmi a utrpeniami, ako aj so všetkým, čo priniesol na svätú omšu, aby to pripojil k Obete Tela a Krvi Pánovej. Zhromaždený ľud sa týmto úkonom stavia pred tvár živého Boha, vstupuje do jeho prítomnosti, v uvedomení si ktorej starozákonný izraelský ľud padal v hrôze a bázní na tvár. My na tvár nepadáme, lebo my už nie sme otroci Zákona, ale Božie deti, preto s radostnou tvárou hľadáme na nášho Otca, no vieme, že čas, ktorý sa prvým prežehnaním začal a druhým prežehnaním sa skončí, je posvätný: je to čas v prítomnosti živého Boha.

• Prvé požehnanie

Kňaz rozpaží ruky a požehná ľud: „Pán s vami“. Rozpaženie rúk je pradávne gesto, symbolizujúce náruč otvorenú Bohu, i náruč, v ktorej Ježiš v osobe kňaza s láskou objíma všetkých prítomných. No toto gesto symbolizuje aj spojenie s ukrižovaným Spasiteľom. Roztiahnuté ruky kňaza vyzývajú všetkých účastníkov Najsvätejšej Obety, aby so svojou bezradnosťou prišli k Bohu a aby dúfali, že iba On môže tieto prázdne ruky naplniť svojím požehnaním. Nastavené prázdne dlane sú znakom *anawim*, človeka chudobného. No chudobní z evanjeliových blahoslavenstiev nie sú tí, ktorí nemajú peniaze, či nemajú čo jesť, ale chudobní duchom, tí, ktorí cítia, ako veľmi vo svojom živote potrebujú Boha. Nemyslia si, že si vystačia sami, preto cítia, že potrebujú Spasiteľa. Slová „Pán s vami“ sú krátkym vyjadrením zmluvy Boha s jeho ľuďmi, uzavretej na Sinaji. Je to zjavenie Božej existencie a potvrdením onej istoty viery, ktorá oživuje kresťanské zhromaždenie: že to Boh nás zhromažďuje, že Boh je prítomný medzi nami tak, ako bol vždy prítomný

vo svojom vyvolenom ľuďe počas celých dejín spásy a je stále uprostred nás. A znova si medzi nami robí príbytok a obnovuje zmluvu, ktorej prostredníkom bol Mojžiš. „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“ (Mt 28, 20). On, večný Boží Syn, ktorý sa stal človekom, Ježiš, od tej chvíle prebýva v svätom chráme, ktorým je Cirkev. Robí si svoj príbytok uprostred nového vyvoleného ľudu, ktorý zhromaždil Duch Svätý. „I s duchom tvojím“ odpovedá ľud. Táto odpoveď nie je nejakým výrazom dobro-priania ľudu kňazovi, ale je vyjadrením viery v Ducha, ktorý pôsobí v kňazovi.

• Úkon pokánia

Potom kňaz pár slovami vyzve ľud k úkonu pokánia. Človek si je vedomý svojej nehodnosti pred Pánovou tvárou. Aj Mojžiš sa chvel, keď sa mal priblížiť k Bohu. Zlo našich hriechov uráža Boha a zároveň vytvára priepastnú vzdialenosť medzi nami a Pánom. Úkon pokánia je očistením od hriechov a ich odpustením, odstránením tejto priepasti. Samozrejme, ak je niekto v ťažkom hriechu, bez milosti posväcujúcej, musí najprv prijať sviatosť zmierenia. No ľahké hriechy, ktorým sa človek často nedokáže vyhnúť a nalepia sa na dušu počas dňa, sa v tomto úkone odpúšťajú. Tých máme dosť, veď hovorí sa, že i svätý za deň zhréši sedemkrát. Zároveň tu dochádza k rozviazaniu pút a otroctiev, závislostí, ktoré hriechy vytvárajú a od ktorých sa človek len svojimi silami nedokáže odpútať. „Vyznávam Všemohúcemu Bohu, i vám, bratia a sestry, že som veľa zhréšil...“ Apoštol Jakub nám odporúča: „Vyznajte si svoje hriechy a modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli.“

(Jak 5, 16). Teda prosíme za odpustenie a oslobodenie a kňaz sa potom pomodlí modlitbu oslobodenia: „Nech sa zmluje nad nami Všemohúci Boh, nech nám hriechy odpustí a privedie nás do večného života.“ Veľmi dôležité je v tejto časti omše odpustiť všetkým nepriateľom. Tak nás to učí Ježiš, keď hovorí, že ak niekto prináša obetný dar na oltár a tam si spomenie, že jeho brat má niečo proti nemu, má nechať dar tam pred oltárom a najprv ísť a zmieriť sa s bratom, až potom má prísť a obetovať svoj dar. Vieme, že neodpustenie je príčinou mnohých zotročení a zviazaností a živnou pôdou diabla, preto je tu tak dôležité rozviazať putá neodpustenia. Ježiš nám v podobenstve vysvetľuje význam úkonu pokánia, keď hovorí o človeku, ktorý sa chcel zúčastniť svadobnej hostiny Krista a Cirkvi bez slávnostného odevu milosti posväcujúcej a bol preto vyhodnený von do tmy. Teda ak niekto príde do kostola až po úkone pokánia, ostáva špinavý a nemôže prijať duchovné ovocie svätej omše. V tejto časti omše si zvliekame špinavé šaty hriechu a obliekame si čistý odev Božích detí. Stávame sa novými a očistenými, uzdravenými ľuďmi. Bitie sa v prsia znamená tiež prebudenie a spamätanie sa hriešnika, musí byť dosť silné, aby otriaslo tým svetom egocentrizmu, hriechu a oddelenosti od Boha. Týmto úderom do prs musí človek rozvárať tie bankárske stoly a kliečky s holubmi, ktoré sú znakom uväznenej a zotročenej duše... Prastarou a nádhernou invokáciou „Kýrie eleison – Pane, zmluj sa“ končí úkon pokánia.

Pokračovanie v budúcom čísle.

Zostavil Marek Ondra, kaplán

STRETKÁ DETÍ

Začiatkom marca, po doznení pandemických opatrení, sme privítali naše detúrence na fare po prvýkrát v tomto kalendárnom roku. Stretko začalo minizoznamkou - oživilo sme si mená detí a animátorov a predstavili nových. Hlavnou aktivitou bolo počúvanie príbehu o svätom Martinovi s porozumením - po prečítaní príbehu sa deti rozdelili do skupín a v skupinkách zapisovali správne odpovede na otázky týkajúce sa príbehu. Odpovede sme vyhodnotili a pochválili najpozornejších. Menšie deti vymalovávali obrázky svätého Martina. Aby sa deti aj trocha rozhýbali, záver patril obľúbenej hre „živé pexeso“.

Ďalšie pravidelné piatkové stretná začínali tradične modlitbou desiatku ruženca. Ním sme sa spájali s tými, ktorí sa modlili celý ruženec v kostole za mier a pokoj na Ukrajine a na celom svete. Nasledovala pesnička v podobe ukazovačky a rôzne aktivity a hry. V pôstnom období to bola krížová cesta pre deti s omaľovánkami. Na stretnákoch sme si rozprávali aj o svätých, ktorých mená majú naše prvoprijímajúce deti. Spoznali sme tak niektorých našich nebeských priateľov - ako nám z neba pomáhajú a v čom nám môžu byť pekným príkladom. V tvorivých dielniach sme vyrábali ruženčeky na ruku a skupinka detí chystala dobroty v kuchyni - banán medzi okrúhlymi piškótami namočený v čokoláde - oj, ako nám chutilo! Deti aj rodičov zaujala aktivita z komiksu - Ježišova modlitba, aby sme boli jedno a k tomu skladačky, vystrihovačky a omaľovánky.

Pred prvým svätým prijímaním našich detí sa stretná niesli v duchu príprav na túto veľkú a dlho očakávanú udalosť. Turíce sme tiež očakávali a hľadali sme ovocie Ducha Svätého. Deti „ovocie“ našli, vylúštili názvy, aj si zapamätali to ovocie Ducha Svätého, ktoré sa im najviac páčilo. Blížiaci sa koniec školského roka bolo cítiť aj na našich stretnákoch. Boli plné hier a zábavy.

Keď nám počasie prišlo, hrali sme sa vonku pred farou. Deti sa dosýta vyšantili a spokojne odchádzali s rodičmi domov.

Sme vďační, že nám bolo spolu tak dobre a dá Pán Boh, že tak bude aj v budúcom školskom roku. Všetkým deťom prajeme krásne prázdniny, plné pekných zážitkov a školákom zaslužený oddych.

Najmenšie detúrence už tradične pozývame od 8. do 12. augusta do letného denného farského tábora.

Pre vás, staršie deti, plánujeme výlety, tak dávajte pozor na oznamy v kostole - kedy a kde sa uskutočnia.

Tešíme sa na vás :)

Detický tím

Vtipy

Hádal sa dominikán s františkánom, kto má väčšiu vieru. Dominikán hovorí:

- Ja dokážem kráčať po vode.

A skutočne prejde pár metrov po povrchu jazera, okolo ktorého sa prechádzajú. Františkán v údive si hovorí:

- A čo ja menej verím?!

Dodal si odvahy a vykročil do vody za ním. No hneď ho museli ťahať z vody. Víťaz dominikán mu hovorí:

- Vieru síce máš, ale nevieš, kde sú vo vode zapichnuté kolíky!

Cestou na svadobný obrad sa stane autonehoda a snúbenci na mieste zahynú. Idú spolu do neba. Čakajú na príjme na Svätého Petra. Keď príde, hneď sa ho pýtajú, či je možné v nebi uzavrieť manželstvo. Svätý Peter hovorí:

- No, je to prvýkrát, čo sa na toto niekto pýta. Musím to ísť zistiť.

Pár sedí v prijímacej miestnosti už pár mesiacov a obaja už strácajú trpezlivosť, keď sa Svätý Peter znova objaví s odpoveďou:

- Je to dobré, v nebi sa môžete zosobašiť!

Nato sa mladík spýta:

Len pre prípad, že by nám to neklapalo... Bolo by možné sa v nebi aj rozviesť?

- To si snáď robíte srandu! Tri mesiace som tu hľadal kňaza, viete si predstaviť, ako dlho by som hľadal právniku?

Vedec sa rozpráva s Bohom:

- Bože, už nie si potrebný. Veda postúpila tak ďaleko, že už aj my vedci vieme urobiť človeka z hliny!

- Tak sa predveď, hovorí Boh.

Vedec začne naberať zo zeme hlinu a Boh mu na to:

- Počkaj, počkaj, ber láskavo zo svojho materiálu!

Farár sa rozpráva v spoločnosti o športe. Napokon vyhlási:

- Najsympatickejší športovci sú mne osobne cyklisti...

- A prečo, velebný pán? - sputuje sa hostiteľka.

- Pretože jedine oni myslia na svoje duše!

Rozprávajú sa traja kamaráti:

- Mój brat je farárom a každý mu hovorí velebný otec.

- Mój brat je biskupom a hovoria mu eminencia.

- To je nič, - vraví tretí, - mój brat má stoštyridsať kíl a keď vyjde na ulicu, každý si povzdychne - „Ach, ty Bože!“

Modlitba umiestnená na francúzskom vinárskom dome:

- Pane, daj nám dlho dobré zdravie, prácu - no nie pričasto, lásku - aspoň z času na čas, no a šampanské - každý deň!

Pán farár sa pýtal na hodine náboženstva Ferka:

- Ferko, a modlíš sa ty niekedy večer za mňa a za pána učiteľa?

Ferko na to:

- Isteže, velebný pán, ja sa modlím každý deň aj za svojich nepriateľov!

Pripravil Pavol Stano

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

NEDEĽA 26. 6.

10:00 hod. v Novom Smokovci odpustová slávnosť sv. Petra a Pavla a farský deň

ŠTVRTOK 30. 6.

17:00 hod. v Novom Smokovci svätá omša pre deti, po nej opekačka na fare

SOBOTA 2. 7.

9:00 hod. cyklopúť do Levoče od fary

UTOROK 5. 7.

15:00 hod. Sliezsky dom spomienková svätá omša na Jána Pavla II.

NEDEĽA 17. 7.

10:00 hod. svätá omša v Novom Smokovci - 20. výročie konsekrácie kostola

SOBOTA 23. 7.

výlet do Iľiašoviec a Levoče po stopách grófa Csákyho, zakladateľa Smokovcov

SOBOTA 30. 7.

púť k blahoslavenej sestre Zdenke do Krivej

PONDELOK - PIATOK 8. 8. - 12. 8.

denný farský tábor pre deti od 3 do 7 rokov

NEDEĽA 14. 8.

10:30 hod. odpustová slávnosť Nanebovzatia Panny Márie v Tatranskej Lomnici

SOBOTA 27. 8.

13:00 hod. svätá omša na chate Plesnivec

SOBOTA 10. 9.

12:00 hod. svätá omša na Kriváni

NEDEĽA 11. 9.

8:30 hod. odpustová slávnosť Povýšenia svätého Kríža na Štrbskom Plese

ŠTVRTOK 15. 9.

10:00 hod. odpustová slávnosť Sedembolestnej Panny Márie v Tatranskej Polianke

SOBOTA 24. 9.

12:00 hod. svätá omša na Zbojníckej chate

NEDEĽA 2. 10.

10:00 hod. odpustová slávnosť svätej Terézie z Lisieux vo Vyšných Hágoch

NEDEĽA 6. 11.

9:00 hod. odpustová slávnosť Najsvätejšieho Spasiteľa v Dolnom Smokovci

FARSKÁ MATRIKA

december 2021 - jún 2022

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Ema Baluchová	Timea Kolenčíková
Michaela Mierková	Samuel Stach
Ela Rudová	Ján Pastirik
Elizabeta Kurpita	Tommy Elias Solava
Daniel Šproch	Dominika Kaščáková
Bella Viktória Godla	Matej Dacho
Andrej Ilavský	Ladislav Schimpl
Adam Hlinka	

Z našich radov odišli k Pánovi:

Oto Hlaváč	Magdaléna Zavadová
Marián Zámečník	Ján Bičár
Ján Zavacký	Margita Habiňáková
Kamila Ivančáková	Peter Bednarovský
Helena Štefániková	Júlia Hepešová
Jozef Rigo	Pavol Glatz
Vieroslava Csizmadiová	Jozef Bendžala
Klára Lajšová	Jaromír Zabel
Roman Olekšák	Mária Reitmayerová
Igor Huščava	Miroslav Strapáč
Michal Dubaj	

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktor: Martin Mistrík. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Pavol Garbiar, Mgr. Anton Melega, Peter Dziač, Zuzana Bradáčová. Jazyková úprava: Adriana Kruppová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár. Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203.

Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry, Nový Smokovec 113, 062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttatry@gmail.com, www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 304 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.